

ויליאם הולדן מדבר בגילוי-לב על אנשים, חיות ושחקנים

האיש שהזדקן יפה

ברשת שידור של שאיייוסקי, קיבל את הפסדו — לטובת פיטר פיניץ' המנות — באכירות ובאהבה שאינן מחזה גפרץ בי הוליווד. הולדן עלה על הבמה ואמר: „האוסקר הוא הזכרון היפה ביותר שגשאר

אותן העיניים כחלונות-בהירות, אותו השיי זוף הטיבעי ואותם „עמקים וגיאיות“ — קמטים פוטוגניים מתנת הזמן. הוא נולד ב-1918, כשהוא נרשם את השם המלא ויליאם בידל הולדן, ותהליך התבגרותו היה

את דרכו אל הלב כבחור יפה, והפך אחד משחקני-האופי המבריקים ביותר בארצות-הברית; אחד האנשים הבודדים שהצליחו לצאת מן התדמית המסוכנת של פרה-רבעה מטורון (לצורך הסרטת פיקניק נאלצו לג' לח את חזהו השעיר, כי בשעתו אסר הי מוסר האמריקני המתחסד להראות חזה גברי שער ומגרה כשלו על הלב). אחד המעטים שלמרות היותם יפים הצליחו גם להיראות אמינים, גברים של ממש, כתף להישען עליה, יציבות שאפשר לסמוך עליה.

קשה לדעת אם היו אלה הצעקות הרמות שנאלץ לצעוק כדי להאפיל על רעש המסוק, כשהצלם במירדף שבר אשנטי (סופר-הפקה על סטר-עבדים בי מאה העשרים, המוסרטת בישראל בימים אלה), או שמא הסיבות הפרוידיסטיות לכך שהא שונא להתראיין — אבל משהופיע לראיון, היה ויליאם (ביל) הולדן צרוד לחלוטין. הוא התנצל באלגנטיות על קולו השבור, אמר שלמעשה היה עליו לחדול מדיבור לחלוטין למשך שלושה שבועות, אלא שנסיונות עבודתו אינן מאפשרות לו מתרות של שתיקה כרגע. והוא הוסיף אישר להרגשה שהוא כמעט אונס עצמו לשוחח עם עיתונאים: „אינני אוהב להצי גיק ראיונות לעיתונאים. אינני אוהב לדבר על עצמי, אני אוהב לעבוד. מאז ומתמיד חשבתי כי תוצאות עבודתי הן החשובות, ולא מה שאמרת או שלא אמרת.“ אין פלא שאחרי 40 שנות קולנוע ושורת תפקידים של גדולי המאהבים על הלב

הולדן ומארטה קר ב„פדורה“ (1978) — והגיאיות

אחד הגאונים של הוליווד, שהתפרסם בלשונו השנונה, הבמאי ביילי ויילדר, נשאל על-ידי עיתונאים מדוע, כאשר צילם ב- „פלוסיק“ את הגיבור הצעיר בסירתו ה- אחרון פדורה (שיוצג בקרוב בישראל), לא איפר את הולדן כך שיראה צעיר, אלא העדיף לקחת שחקן אחר, צעיר באמת, כדי לצלמו לצורך המעמדים מן העבר. תשובתו: „ויליאם הולדן הוא אחד השח-

בליבות האנשים אחרי מותך. אני מאושר שכן יזכר גם פיטר פיניץ'.“
לאמתו של דבר, לא היה זקוק לאוסקר זה. קשה למנות את כל התפקידים שיטיבעו את ויליאם הולדן בזיכרונם של אוהבי הקולנוע האמריקאי בכלל, והנשים בפרט. הוא הקסים בסביבונה (שעשה ב-54 בניצור חי של ויילדר); סחט דמועות לא רק מ- ג'יפר ג'ונס בגיבעת האהבה (1955); עורר שערוניות סכסיות בפיקניק של ויליאם אינג'ו, כשהעריץ את חמוקיה של קים נחבך שאך התגלתה, ורק ב-1963 עשה הפוגה נוספת בעבודתו הקולנועית. „עלי להודות שהתקופות יסבהן לא עבדתי היו מאושרות ביותר“, הוא אומר. „אולי הייתי מגדיין, בלי זהירות, כמאושרות ביותר שידעתי מעודי. להיות כן? באותן שנים אפילו לא הרגשתי בחסרונה של עבודתי הקולנועית. אם במילחמה הייתי מעורב עד לאוזני, מכורח הנסיבות, הרי ההפסקה

קצר: מן הקולג', ישר להוליווד. שם הר סרט הראשון ישעשה, ב-1939, העיד על הקאריירה שתבוא: נער הזהב.

התקופות המאושרות ביותר

הפריצה הגדולה הוענקה לו על-ידי ביילי ויילדר, אחרי ששירת בצבא בתפקיד קרבי („זו הייתה אחת ההפסקות הרציניות ביותר בקאריירה שלי. הייתי מעורב מדי במילחמת-העולם השנייה“). ב- אחד הסרטים האישיים ביותר שעשה אי פעם הבמאי: שדרות טאנטס. הולדן עיצב שם דמותו של ג'יגולו, לצד שחקנית מזד- קנת המסרבת להיפרד מן הזוהר, גלוריה סוונסון. באותה שנה עצמה ביים אותו ג'ורג' קיוקר בלהיט אחר: רק אתמול נולדה. רק טיבעי היה שגם באוסקר זכה

הולדן וגלוריה סוונסון ב„שדרות טאנטס“ (1950) — העמקים

קנים המעטים שאינם זקוקים לכל איפור. הוא אחד הגברים הנדירים שידעו להזדקן יפה. אינני מעלה בדעתי לפגוע ביופיים של העמקים והגיאיות שהזמן חרש ב-

הוא כבר חש עצמו מעל וי מעבר. למעשה, הוא מתעניין בצמת במה שהוא עושה כשהוא מצולם, ובעיסוקיו בשעות הפנאי שאינן שייכות לקולנוע: